1941

TIO STYCKEN SPLITTER NYA VISOR

TRYCKTA I ÅR

ORD: *NILS FERLIN* MUSIK: *JOSEF BRINÉ*

TECKNINGAR: *SVEN HEMPEL*

BONNIERS

TIO STYCKEN SPLITTER NYA VISOR

Omslag och teckningar av
Sven Hempel

TIO STYCKEN SPLITTER NYA VISOR

TRYCKTA I ÅR

ORD

NILS FERLIN

MUSIK

JOSEF BRINÉ

Stockholm

Albert Bonniers Förlag

Stockholm. Alb. Bonniers boktryckeri 1941

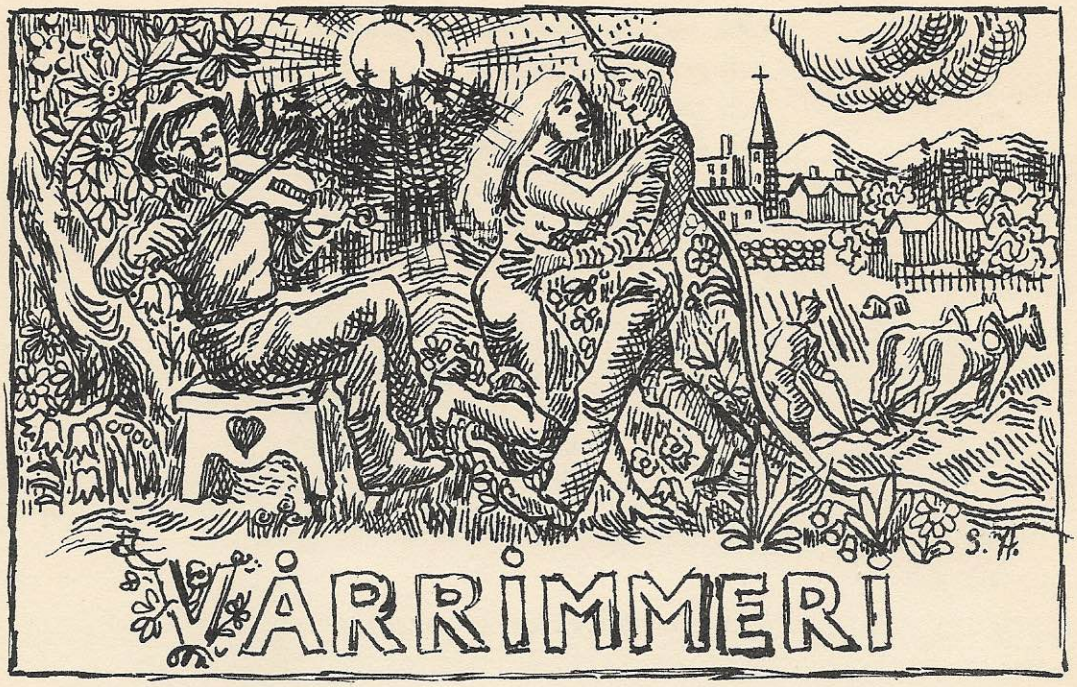

Nu rider våren sin eriksgata,
då ska man sluta med groll och gnata
då ska man dansa och vara fri
då ska man gni på fiolen:
För fioleja och fioli,
vad det är vackert i solen!

Och för den skull att man inte äger
så mycke gull som en mygga väger
men är så fattig som man kan bli
så, kära vänner, vad tror ni:
"när man är fattig då är man fri"
— det ligger kanske ett korn i?

Så strunt i det att man ej har pengar
och inga pigor och inga drängar
och inga hus med dess bryderi
att trissa hyrorna höga,
men tack och lov för ens fantasi
och tack och lov för ens öga!

Och tack och lov för en präktig lunga
och gom och tunga och lust att sjunga
och tack och lov för en *melodi*
och strunt i alla blamager —
Ja, kära vänner, vad tycker ni
som gör så fula grimaser?

Ni sitter hemma i byn och ruvar
på guld och skatter för mal och tjuvar.
Det är så ledsamt när det är helg
med slika trumpna personer.
Det dråsar silver kring varje sälg
och man är värd millioner!

Nu rider våren sin eriksgata,
då ska man sluta med groll och gnata
då får man dikta att man är fri
och att man dansar i solen
— fast i ett enformigt rimmeri
man sitter hemma på stolen.

VÅRRIMMERI

Josef Briné

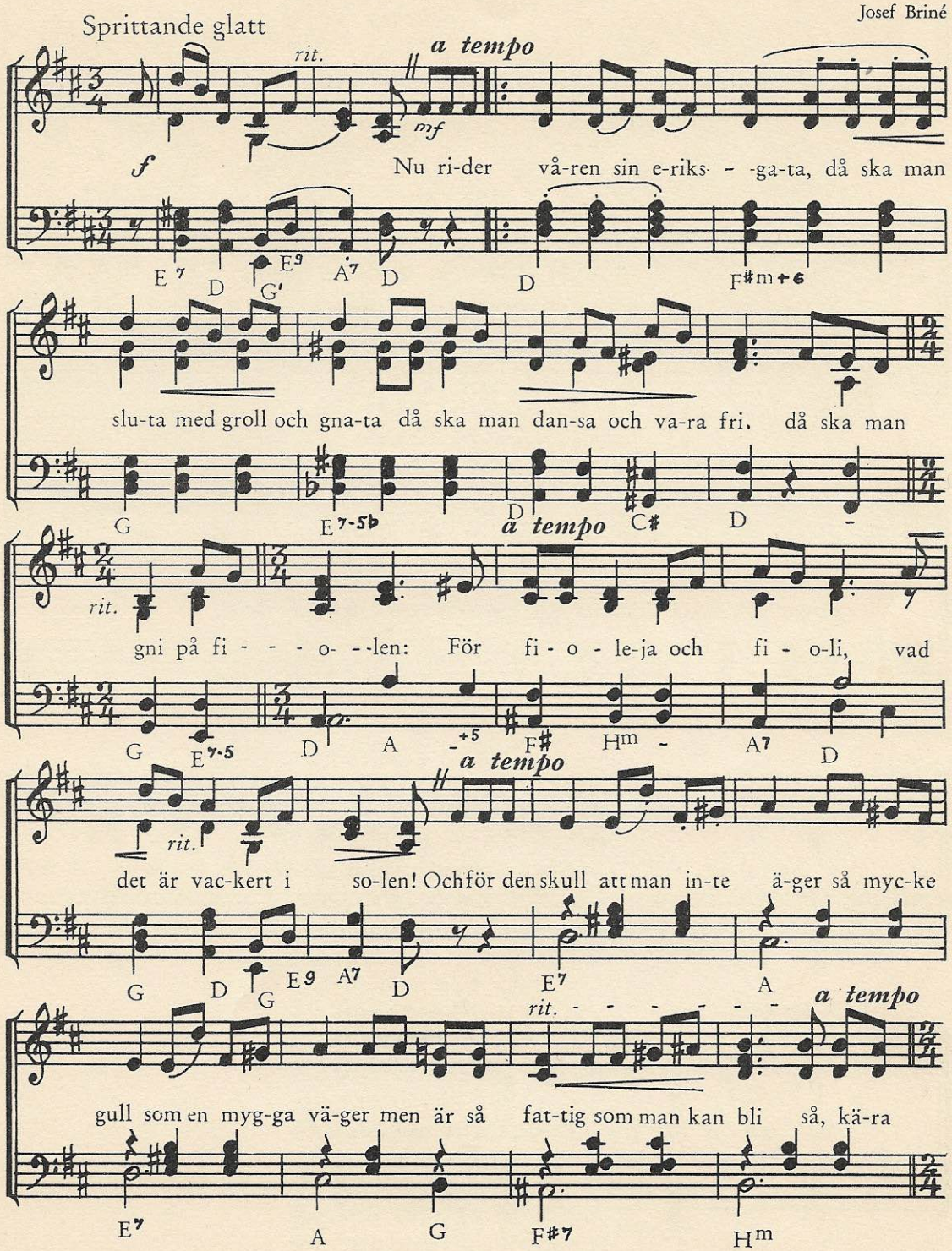

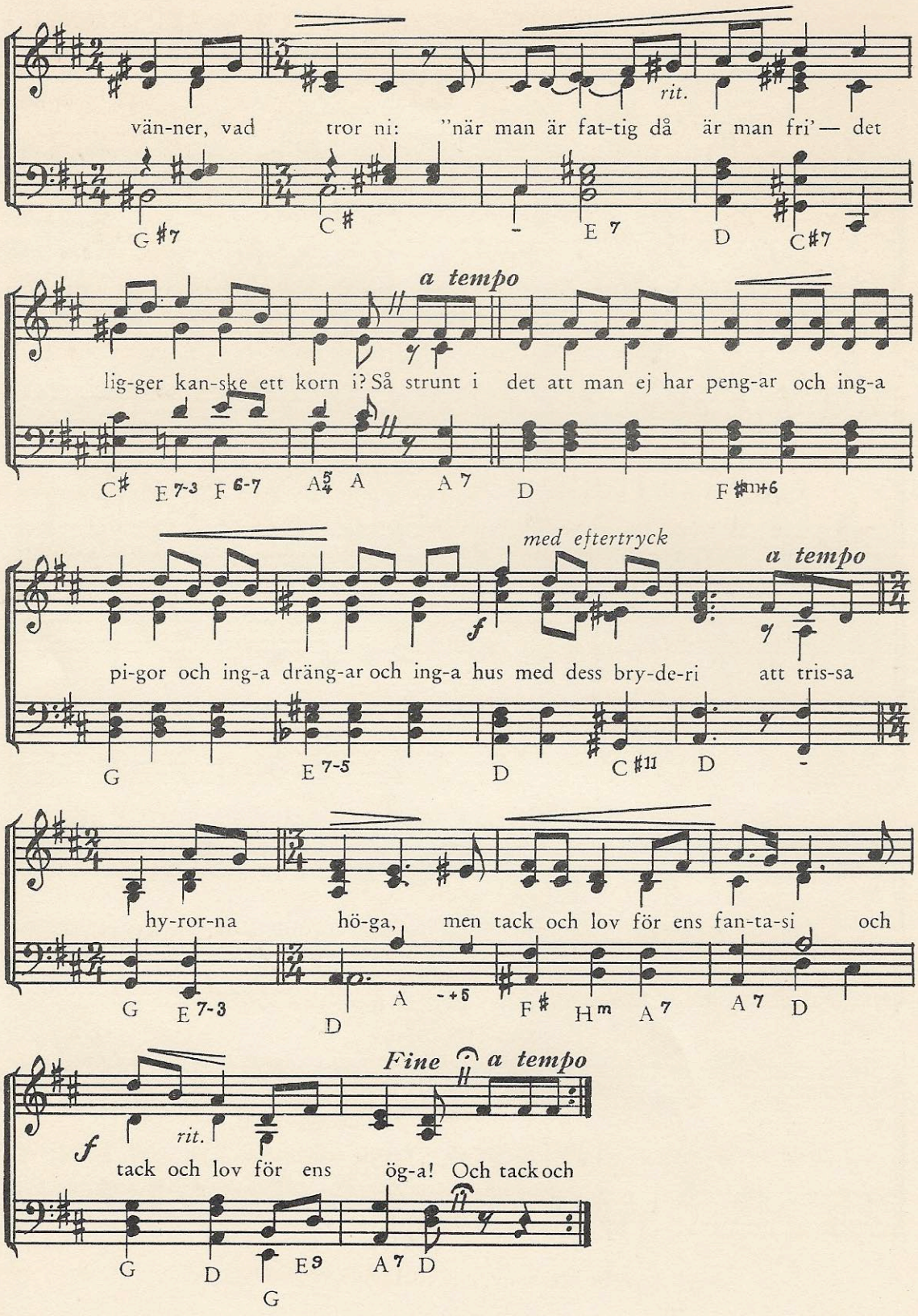
vän-ner, vad tror ni: "när man är fat-tig då är man fri'— det
rit.
G #7 C # E 7 D C#7
a tempo
lig-ger kan-ske ett korn i? Så strunt i det att man ej har peng-ar och ing-a
C# E 7-3 F 6-7 A 5/4 A A 7 D F #m+6
med eftertryck
a tempo
pi-gor och ing-a dräng-ar och ing-a hus med dess bry-de-ri att tris-sa
G E 7-5 D C #11 D
hy-ror-na hö-ga, men tack och lov för ens fan-ta-si och
G E 7-3 D A -+5 F # H m A 7 A 7 D
Fine
a tempo
rit.
tack och lov för ens ög-a! Och tack och
G D G E 9 A 7 D

(Efter en gammal visa)

Man ligger här och drar sej
och latar sej och har sej
och knappast man förtar sej
på tegelugnens mur.
Man ligger här och åras
och rotar sej och fåras
tills att det börjar våras
i hjärta och natur.

Då skall jag ut och luffa,
vill du gå med min vän?
och när jag kommer åter
det vet Gud i himmelen.
Fint blommar det på blad och kvist,
all rymden lyser blå.
En trådarbeteriartist
har mångenstans att gå.
Då slipper han att gruffa
om värme och logi,
då skall han ut och luffa
och varda glad och fri.
Ty intet är så härligt,
jag svär min liv och kniv,
som ett hederligt luffareliv.

Se bönderna de spada
kring åker och kring lada
men sällan är de glada,
de gå med butter min.
Jag ser på deras göra,
som regn och frost förstöra,
och för till deras öra
den muntra melodin:

Nu skall jag ut och luffa,
vill du gå med min vän?
och när jag kommer åter
det vet Gud i himmelen.
Fint blommar det på blad och kvist,
all rymden lyser blå.
En trådarbeteriartist
har mångenstans att gå.
Då slipper han att gruffa
om värme och logi,
då skall han ut och luffa
och varda glad och fri.
Ty intet är så härligt,
jag svär min liv och kniv,
som ett hederligt luffareliv!

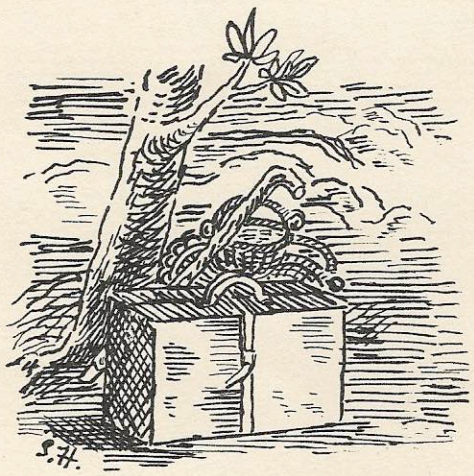

LUFFARSTEPP

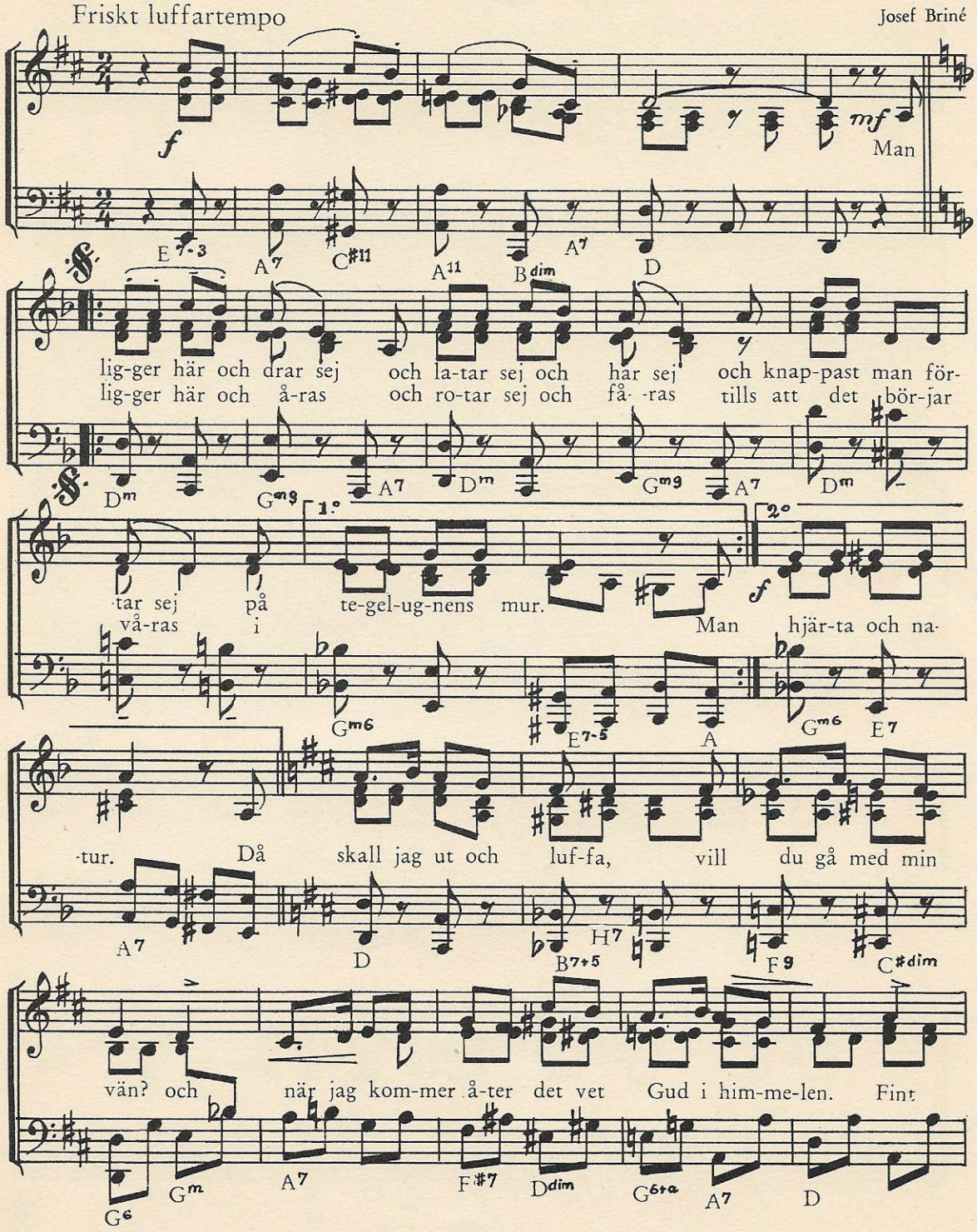

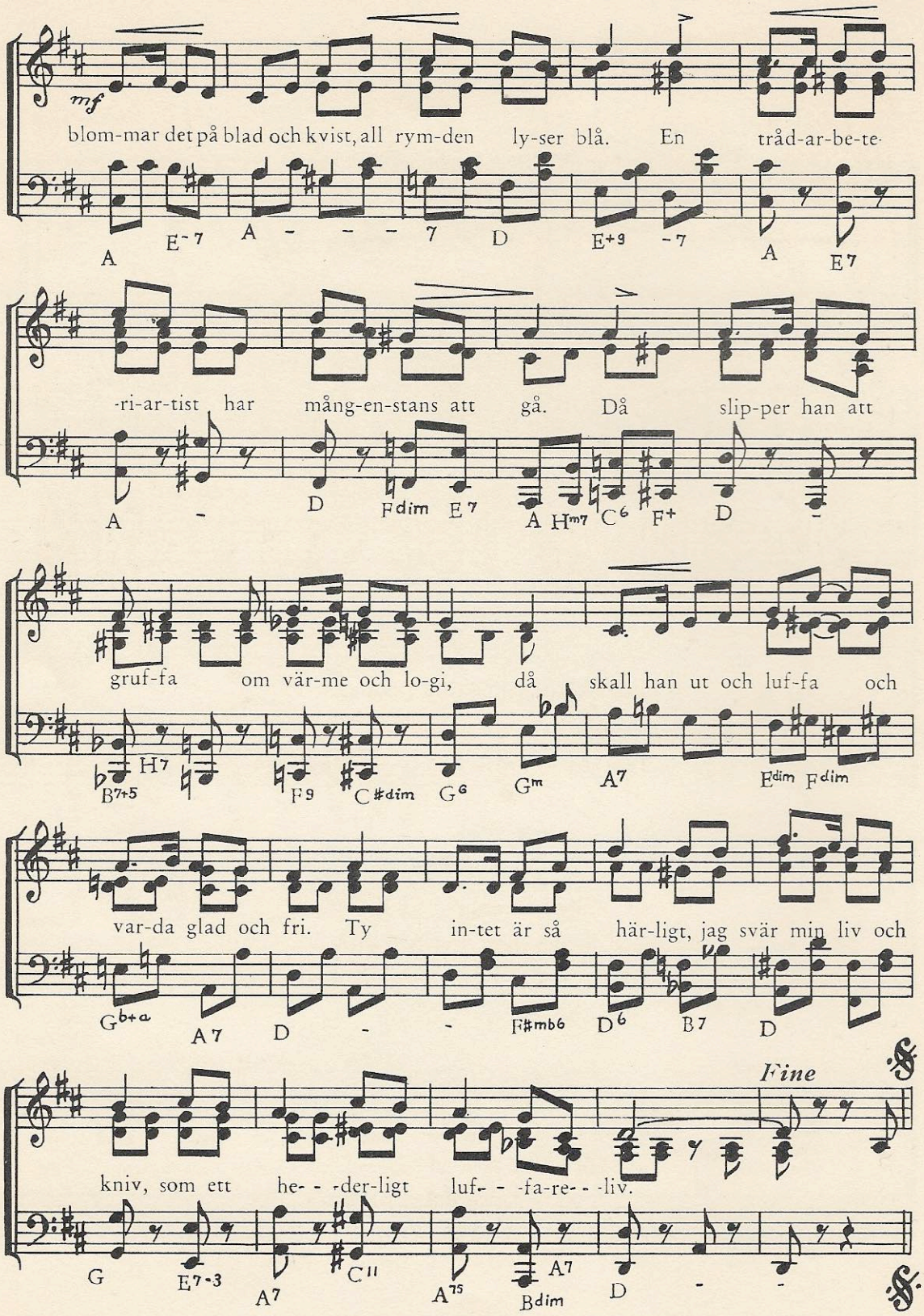
mf
blom-mar det på blad och kvist, all rym-den ly-ser blå. En tråd-ar-be-te-
A E-7 A - - - 7 D E+9 -7 A E7
-ri-ar-tist har mång-en-stans att gå. Då slip-per han att
A - D Fdim E7 A Hm7 C6 F+ D -
gruf-fa om vär-me och lo-gi, då skall han ut och luf-fa och
B7+5 H7 F9 C#dim G6 Gm A7 Edim Fdim
var-da glad och fri. Ty in-tet är så här-ligt, jag svär min liv och
G6+a A7 D - - F#m6 D6 B7 D
Fine
kniv, som ett he- - -der-ligt luf- - -fa-re- - -liv.
G E7-3 A7 C11 A75 A7 Bdim D - -

För hej och hå, min bror och vän,
vi mönstrat på seglation:
När fartyget kommer tillbaks igen
då är man en död person.

Då lägger man sej på sin viloplats,
där ligger man stel och stum.
Så hej och hå för en glad seglats
på böljornas vita skum!

Men vore det så att du aldrig kom
att föra din resa ut
och sitta i ålder och ynkedom
och känna dej trött och slut

ja, vore det så att orkanen gick
och lade ditt skepp i kvav:
så hej och hå för den död du fick
och hej och hå för din grav!

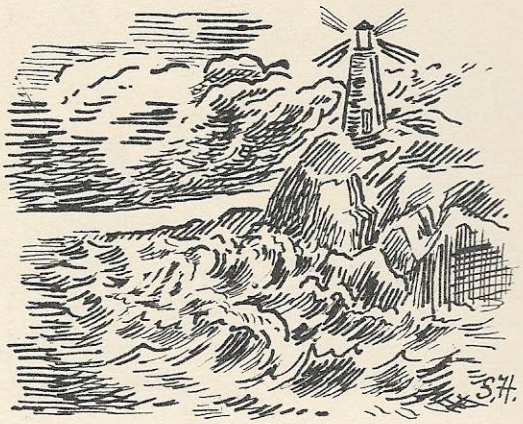

DESPERADOS

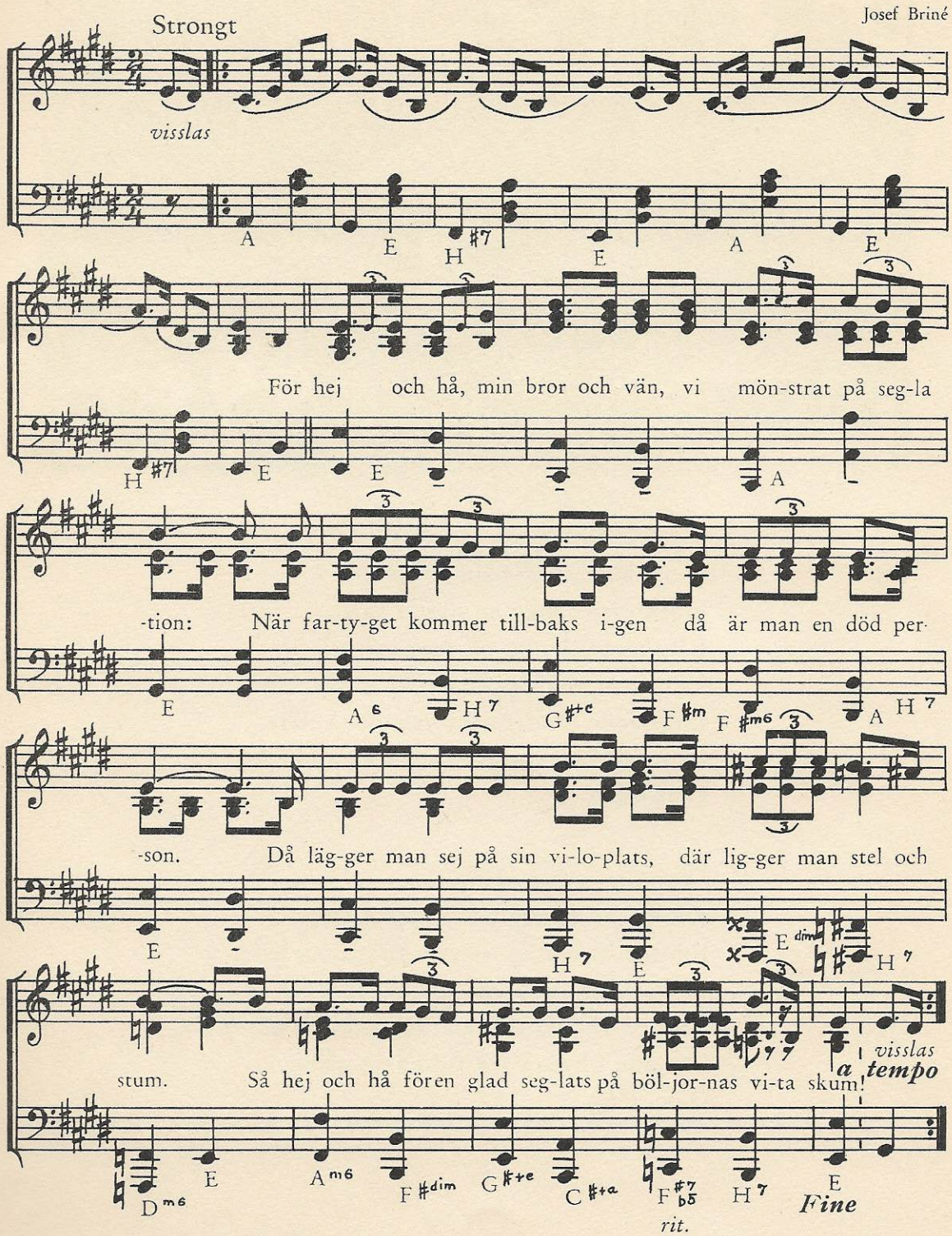
Josef Briné
Strongt
visslas
För hej och hå, min bror och vän, vi mön-strat på seg-la
-tion: När far-ty-get kommer till-baks i-gen då är man en död per·
-son. Då läg-ger man sej på sin vi-lo-plats, där lig-ger man stel och
stum. Så hej och hå fören glad seg-lats på böl-jor-nas vi-ta skum!
visslas
a tempo
Fine
rit.

Ding-dång, ding-dång,
klockorna dunka en dyster sång.
Klockorna dunka till sorg och till ära;
vännerna klunka och sluddra: vår kära
skrattande broder som var oss så nära
— nu är han fångad av döden i fång!
Ding-dång.

Ding-dång, ding-dång,
prästen är värdig och kappan lång.
Prästen är värdig — som prästerna böra.
— Värdigas, broder, upplåta ditt öra . . .
Jonsson är död och kan ingenting höra,
kan inte physsta för flaska en gång.
Ding-dång.

Ding-dång, ding-dång,
klockorna dunka en dyster sång.
Räck mej din hand för den sången och lova
broder, att bättre förvalta din gåva.
Jonsson var trött och var rädd för att sova.
Dagen är hetsig men natten är lång
— ding-dång.

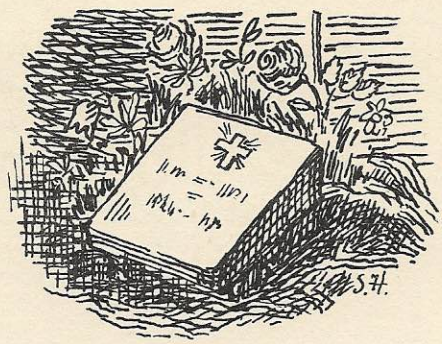

DING-DÅNG

Josef Briné

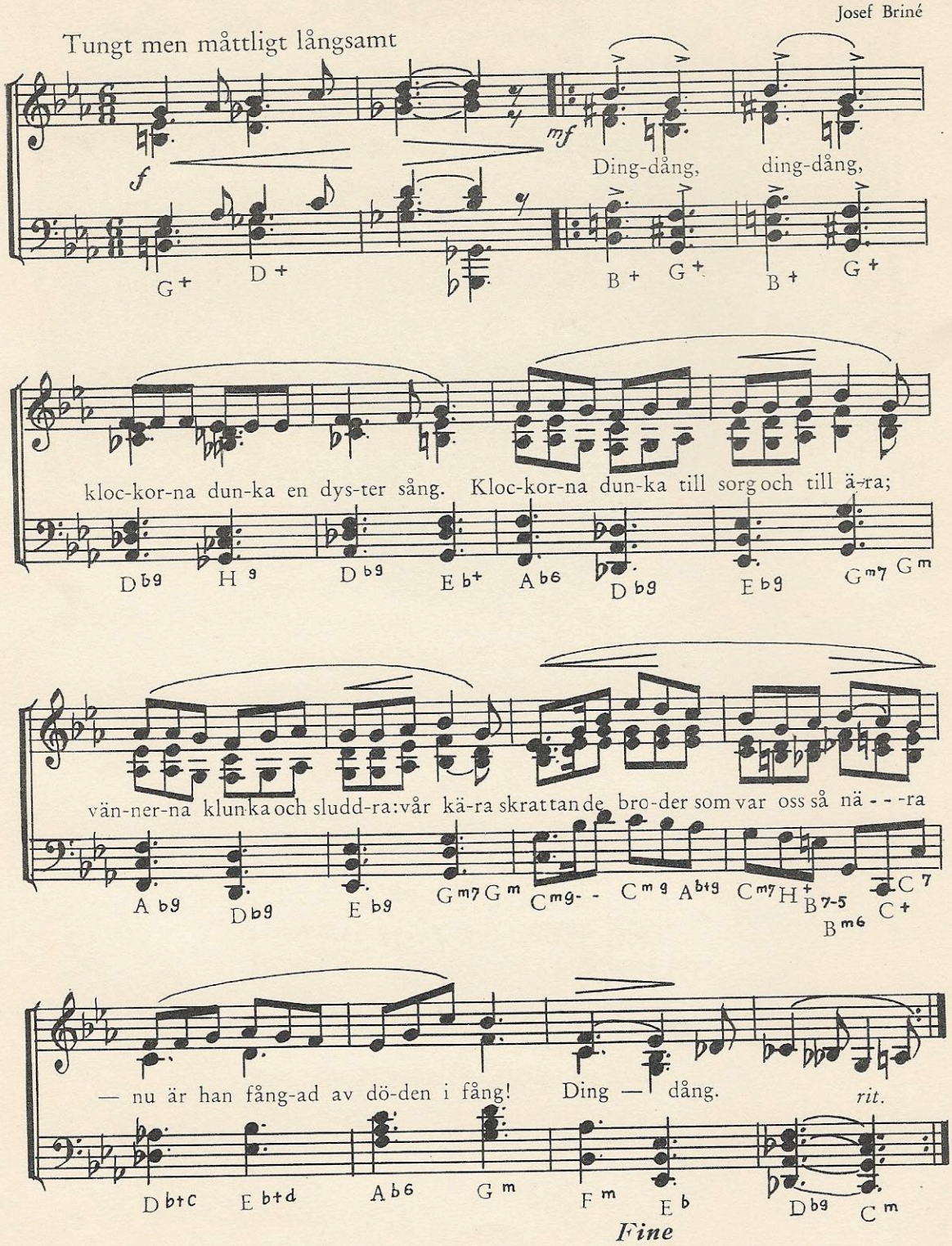

Mel.: På blomsterklädd kulle.

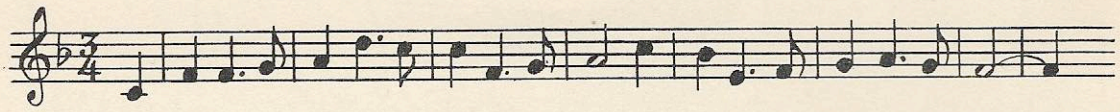

Dock, blöt för mina pipors fel
må ingen näsduk fläkta:
Jag är ett Magdeburgerspel,
ett garanterat äkta!
Jag växte upp vid stark musik
och fanors svaj i vinden
där tyst som skylt i en butik
jag stod Unter den Linden.

Mel.: Alte Kameraden.

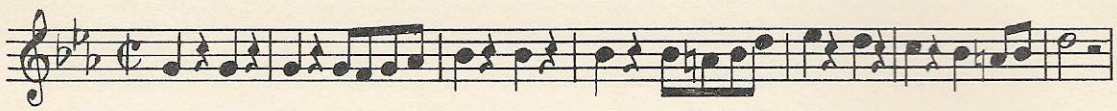

Till svenska ryttartorpet kom
jag prydligt emballerad
och lyftes upp och vändes om
och blev förnämt trakterad.
Ack, alla bygdebarn som såg
med huttringar i huden
min bild i samma katalog
som förde Lejonbruden!

Mel.: Lejonbruden.

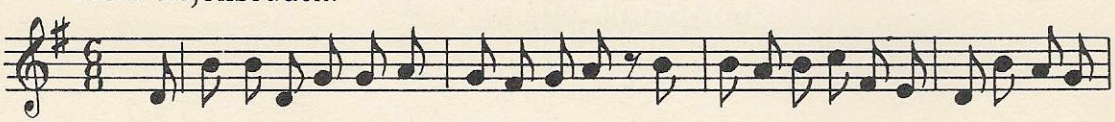

Min stämrad sken och skimrade
i elfenbenslegering.
Tät var min bälg och kunde ge
den skönsta nyansering.
Som lärkans drill mitt höga c
steg över stugutaken.
Mitt avgrundsdjupa contra d
höll själva prosten vaken.

Mel.: Du haver mördat ett barn för mig.

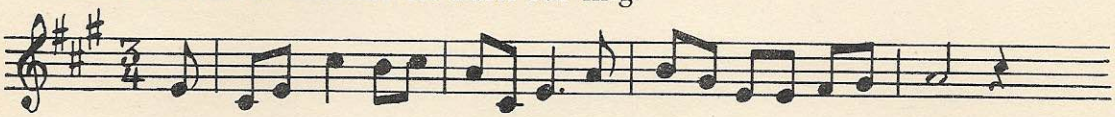

O tid av dans och glans och fläkt
och helgdagsfred och trevnad!
Nu är min högtids lampa släckt
och ganska spräckt min levnad.
Vem gitter nu ett gammalt färg
och märglöst spel besitta
som spelt likväl för Åkerberg
såväl som Pila-Britta.

Mel.: För uti Hälsingland.

Förbi är mina stolta dar;
dock snyftar i mitt minne
ännu en rik repertoar
när kvällningen är inne.

Jag ser kring tungt och repat bord
en blåögd häpnad stiga
för allt som sker på denna jord
av saker sorgeliga.

Mel.: Sorgeliga saker hända.

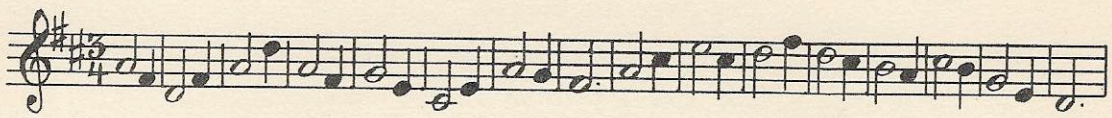

Slut är det nu med pust och ton,
jag bälgat mitt tedeum
och hamnat i den milda ron
på ett musikmuseum.
Ut vilar jag — på all min glans,
mens nya toner treva
kring Jularbo och annorstans
där det var glatt att leva.

Mel.: Livet i Finnskogarna.

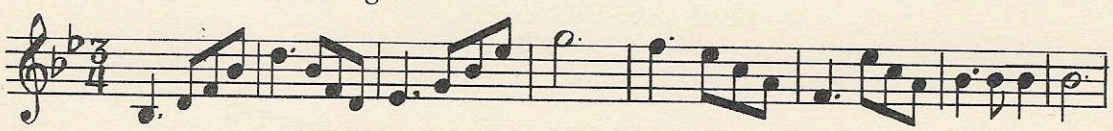

Grå är väl nu var kavaljer
som vaggat mej i näven;
men månen strör sitt silver ner
igenom spindelväven.

Då drömmer jag om fordomdags,
om moln och gyllne skyar
som dröjde över fält och ax
vid låga torp och byar.

Mel.: Där som sädesfälten buga sig för vinden.

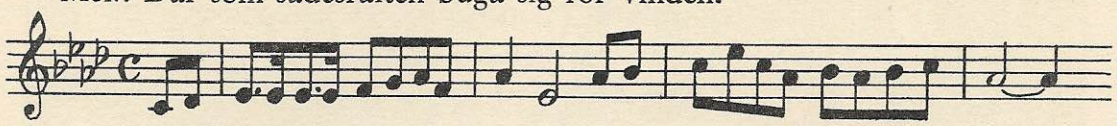

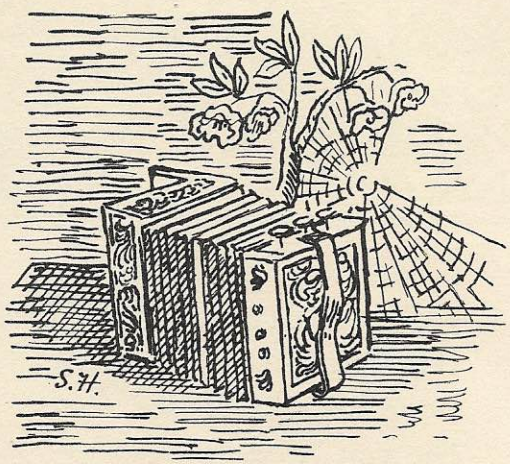

I Vårköping låtom oss leva,
i Vårköping låtom oss dö.
När traskade Adam och Eva
i mer paradisisk miljö?
För jämt äro dagarna soliga
och roliga.
Det troliga
det är väl att ingen kan leva
i mer paradisisk miljö.

Herr borgmästarn talar om våren,
en talare är han som få.
Han talar om skrattet och tåren:
hur nära varandra de stå.
Han talar om solen och svanorna
och tranorna —
De vanorna
har borgmästarn fått genom åren
och ljuvt är att höra därpå.

Ge plats för herr Karlson, polisen,
de farliga bovarnas skräck.
Finurlig det är han och grisen
den köper han inte i säck.
Behändigt han lägger på tjuvarna,
dom uvarna,
tumskruvarna.
Herr Julius Karlson, polisen,
så rosig och trevlig och käck.

Till Österland månde du fara
och gärna till Gränna och Hjo,
men här är oss bättre att vara
och bättre att bygga och bo.
På torget gå kossorna betande
och letande,
väl vetande
att varken i Hjo eller Skara
kan gräset så angenämt gro.

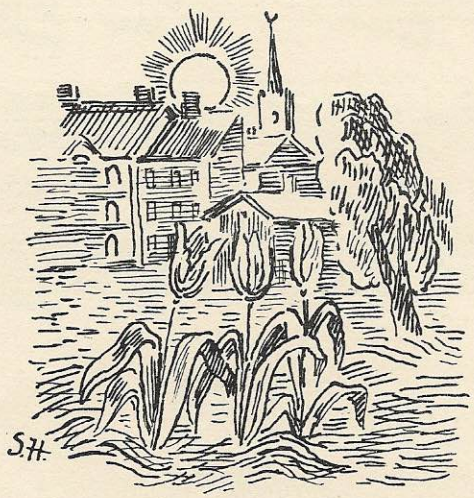

VÅRKÖPING

Josef Briné

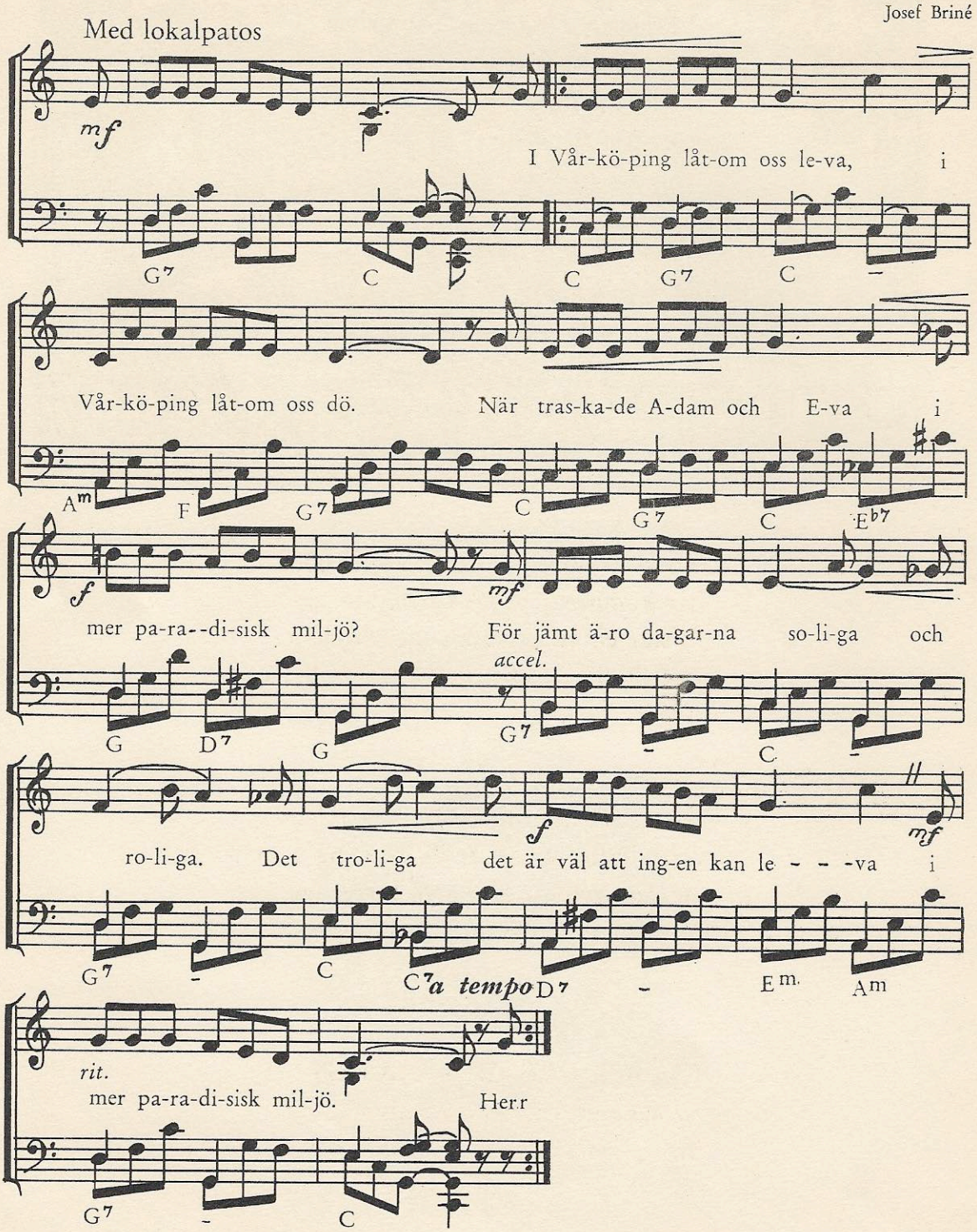

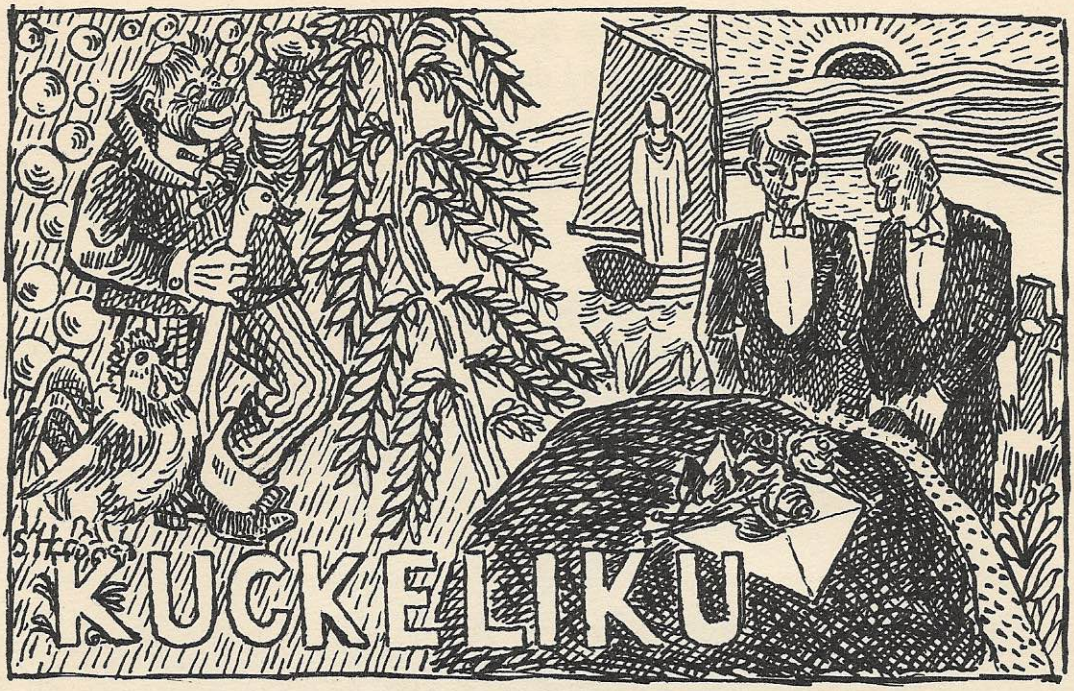

Kuckeliku, min fru och högsta höns,
här kommer jag! — Godag! — Som Pelle-Jöns
vi slår en volt så stolt mot höjderna
fast det är skralt betalt för fröjderna.

Kuckeliku och hi — där ligger han!
och blir ett tu "en fri och modig man",
en sån person i tron som tryter oss.
Vi säjer tack i frack och snyter oss.

Kan livet te sej så? — vad tycker ni:
en kabaret, en show, ett tivoli.
Står ej en vän igen och följer oss
när vi går kull och mullen döljer oss?

Det står en kö — Adjö! — vid varje grav.
— Var är det stöd du bjöd och aldrig gav?
Var är det brev du skrev som ingen vet
att lysa doft kring stoft och ensamhet.

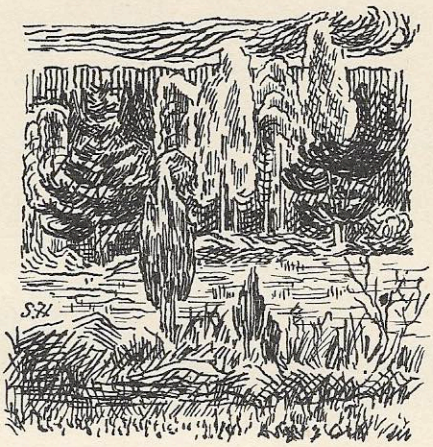

KUCKELIKU

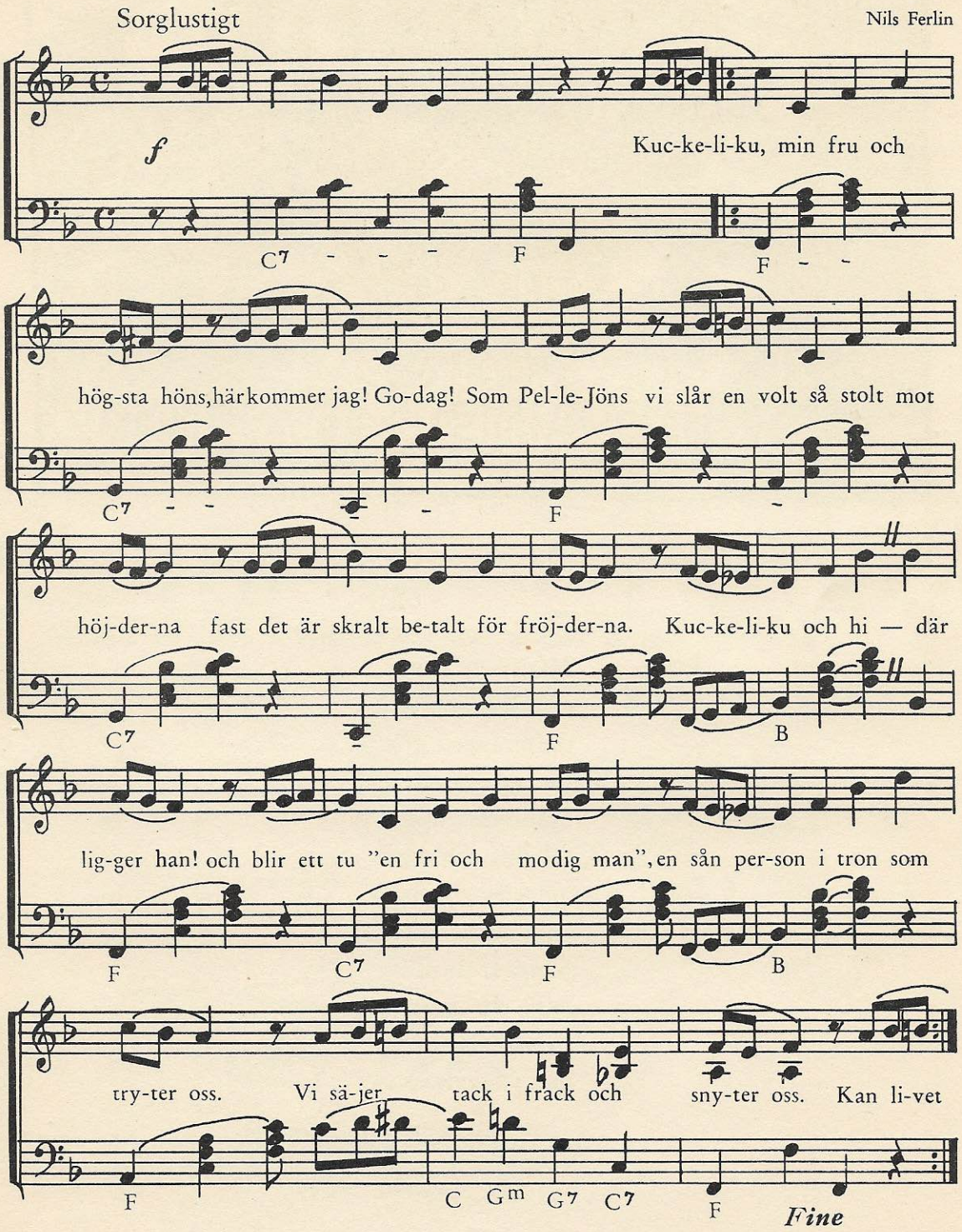
Sorglustigt
Nils Ferlin
f
Kuc-ke-li-ku, min fru och
C7 - - - F F - -
hög-sta höns,härkommer jag! Go-dag! Som Pel-le-Jöns vi slår en volt så stolt mot
C7 - - F
höj-der-na fast det är skralt be-talt för fröj-der-na. Kuc-ke-li-ku och hi — där
C7 F B
lig-ger han! och blir ett tu "en fri och modig man", en sån per-son i tron som
F C7 F B
try-ter oss. Vi sä-jer tack i frack och sny-ter oss. Kan li-vet
F C Gm G7 C7 F
Fine

Månen är stor,
guldögd och stor,
skymningen glänser
som pärlemor.
Mamma är trött,
sånglös och trött:
många och tunga
bekymmer hon mött.
Slumra, du lilla,
stilla din gråt,
träden därute
har vaggviselåt.

TRÄDEN DÄRUTE.

Josef Briné

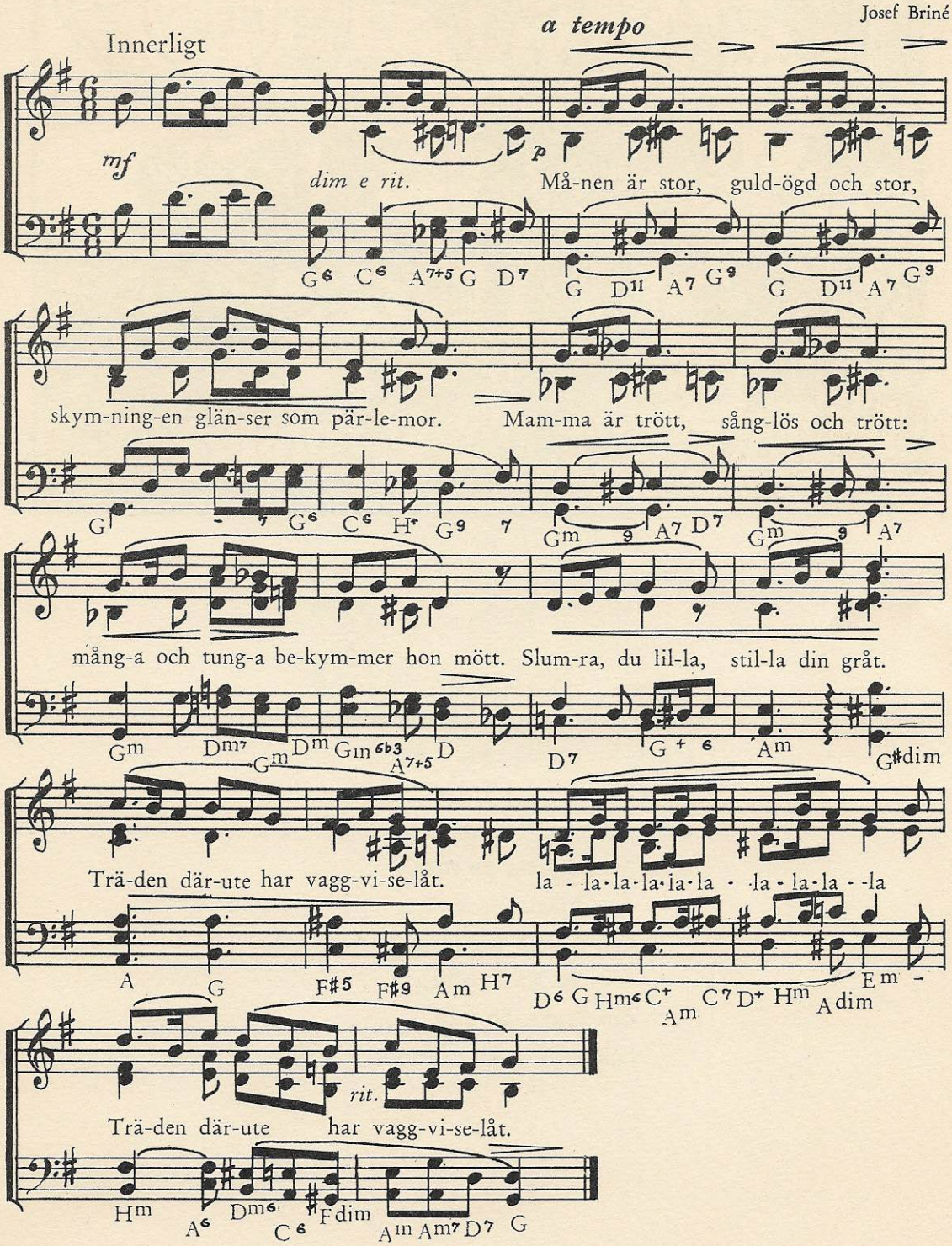

Kärleken kommer och kärleken går,
ingen kan tyda dess lagar.
Men dej vill jag följa i vinter och vår
och alla min levnads dagar.

Mitt hjärta är ditt,
ditt hjärta är mitt
och aldrig jag lämnar det åter.
Min lycka är din,
din lycka är min
och gråten är min när du gråter.

Kärleken är så förunderligt stark,
kuvas av intet i världen.
Rosor slå ut ur den hårdaste mark
som sol över mörka gärden.
Mitt hjärta är ditt,
ditt hjärta är mitt
och aldrig jag lämnar det åter.
Min lycka är din,
din lycka är min
och gråten är min när du gråter.

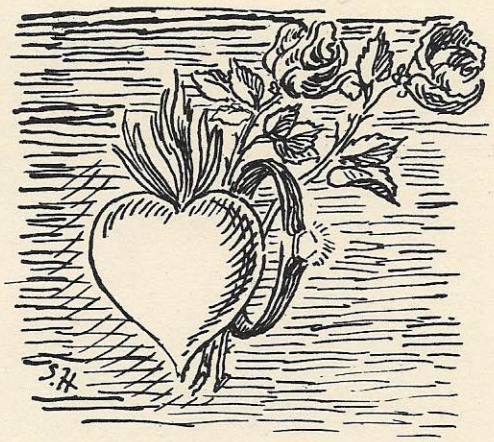

MITT HJÄRTA ÄR DITT

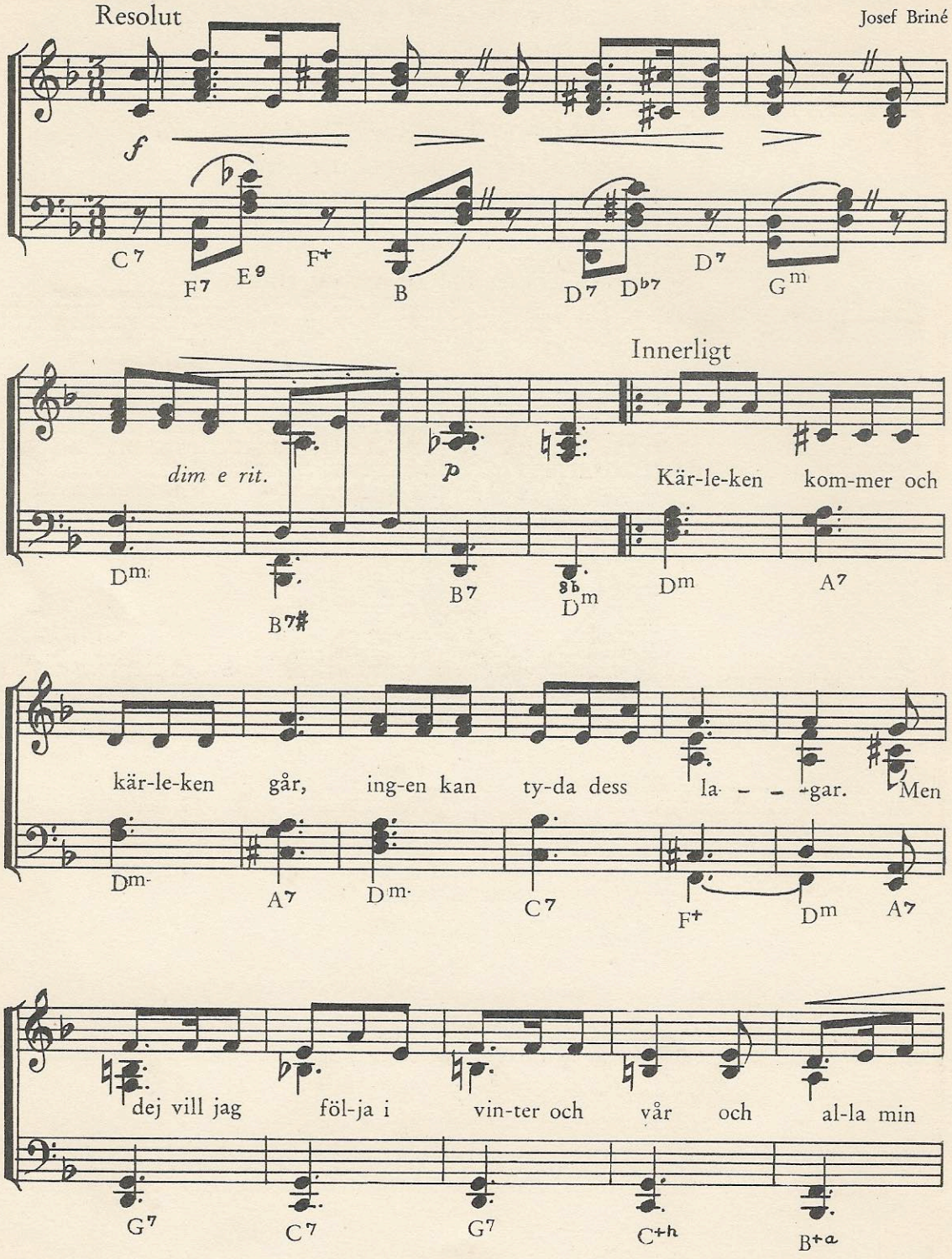

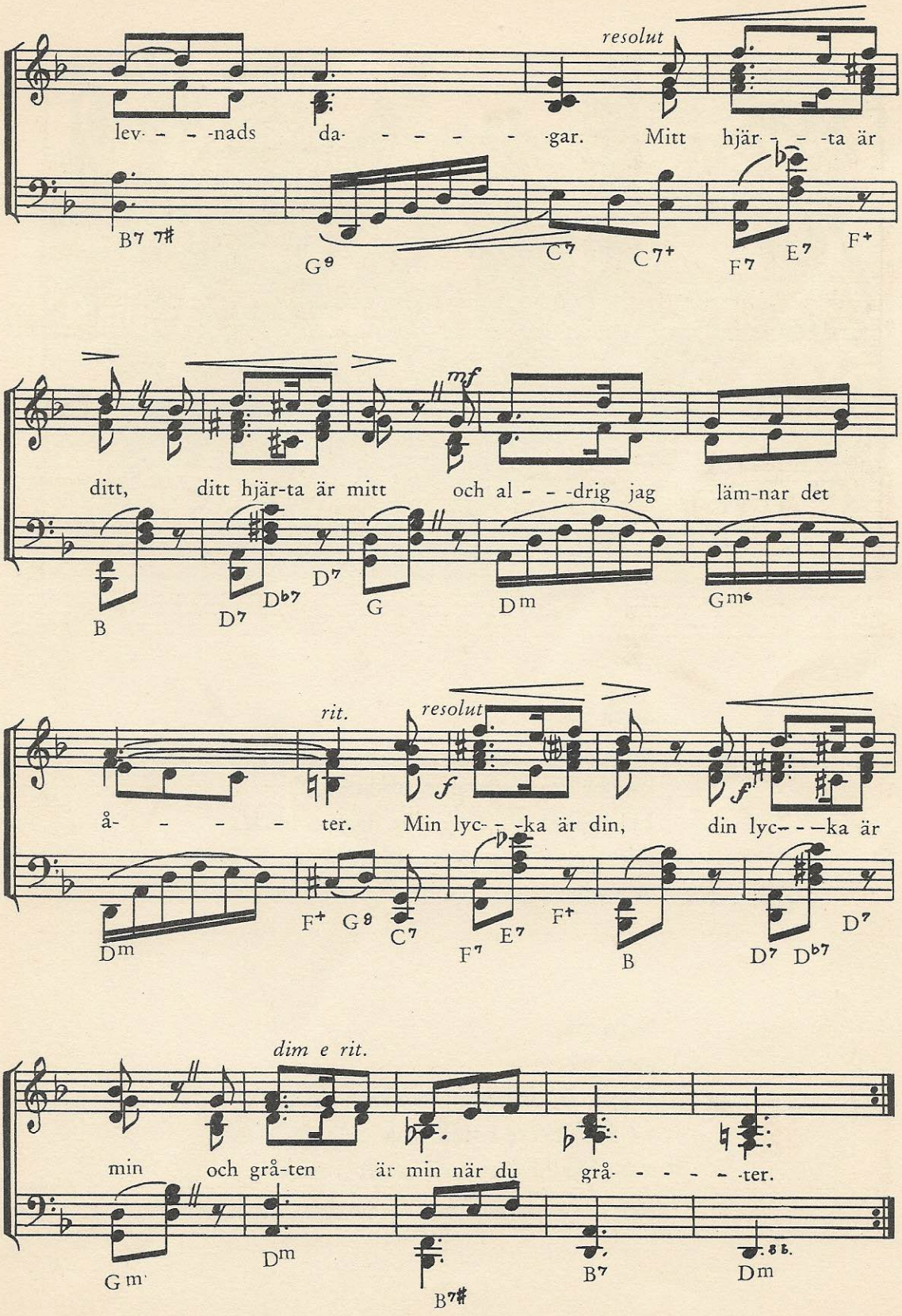
resolut
lev- - - -nads da- - - - - -gar. Mitt hjär- - - -ta är
B7 7#
G9
C7
C7+
F7
E7
F+
mf
ditt, ditt hjär-ta är mitt och al- - -drig jag läm-nar det
B
D7
D♭7
D7
G
Dm
Gm6
rit.
resolut
f
f
å- - - - - ter. Min lyc- - -ka är din, din lyc- - -ka är
Dm
F+
G9
C7
F7
E7
F+
B
D7
D7
D♭7
dim e rit.
min och grå-ten är min när du grå- - - - - -ter.
Gm
Dm
B7#
B7
Dm

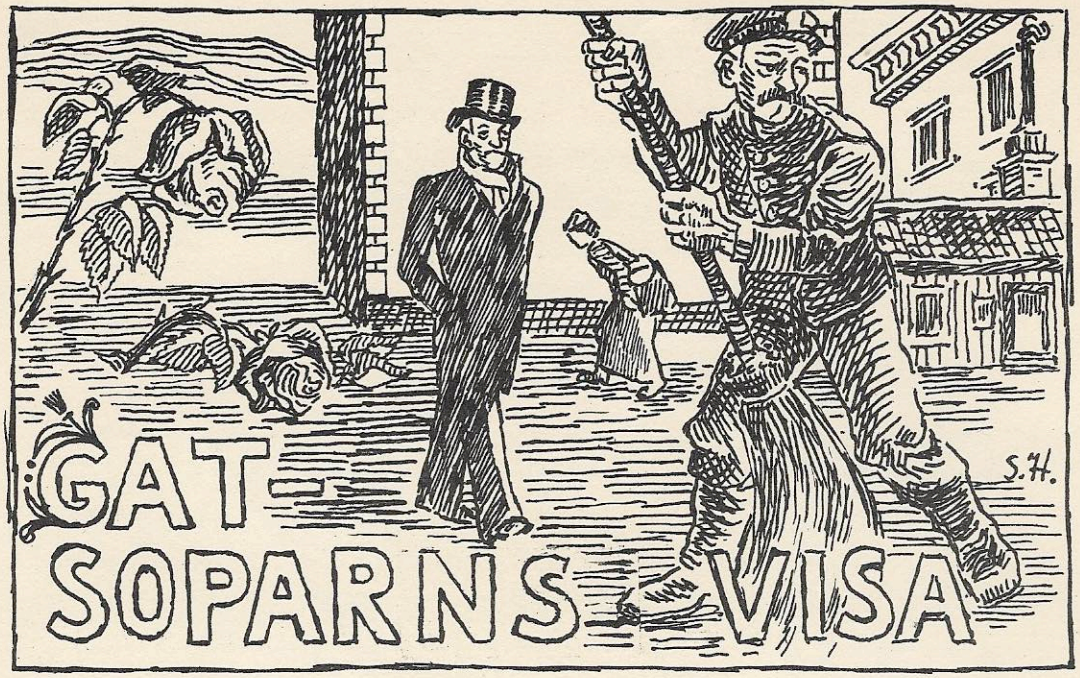

Sopa på,
sopa på;
snabbt ska kvastarna undan gå.
Här gäller att dölja för dagens blick
allt glitter som natten blott skåda fick.
Sopa bara på.

Sopa på,
sopa på;
någon är stor men de flesta små.
— Min herre i stålblank cylinderhatt:
vem har ni försvurit er tro i natt?
Sopa bara på.

Sopa på,
sopa på;
de rödaste rosor blir skräp och skrå.
Rätt snart är det inte så mycket kvar
av allt som så "underbart trevligt" var.
Sopa bara på.

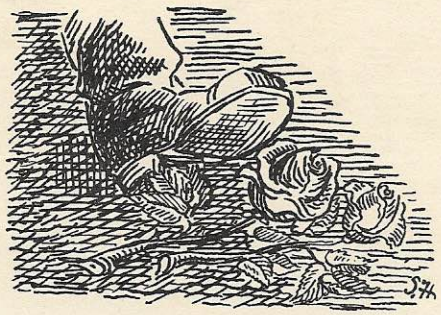

GATSOPARNS VISA

Gatsopartakt

Josef Briné

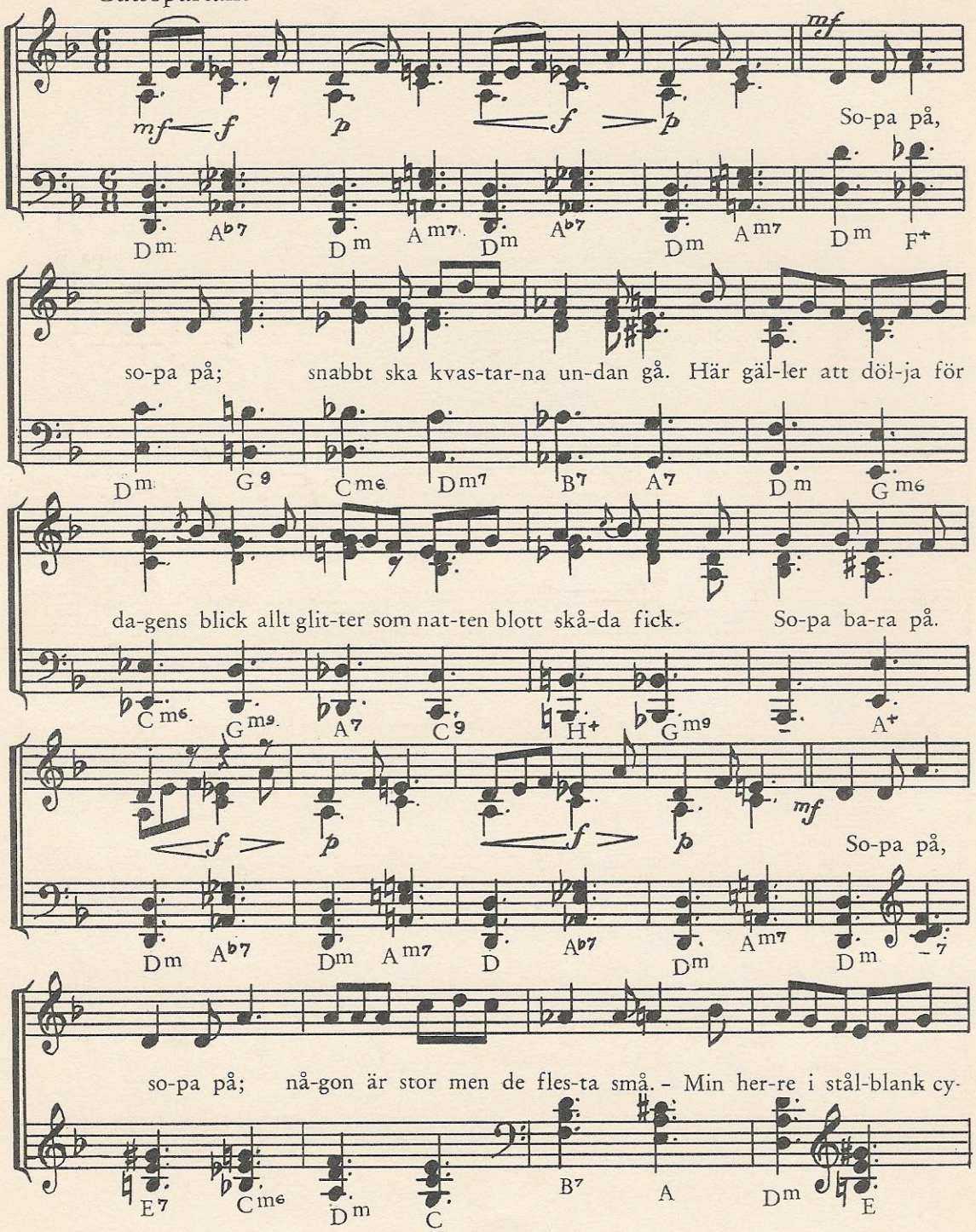

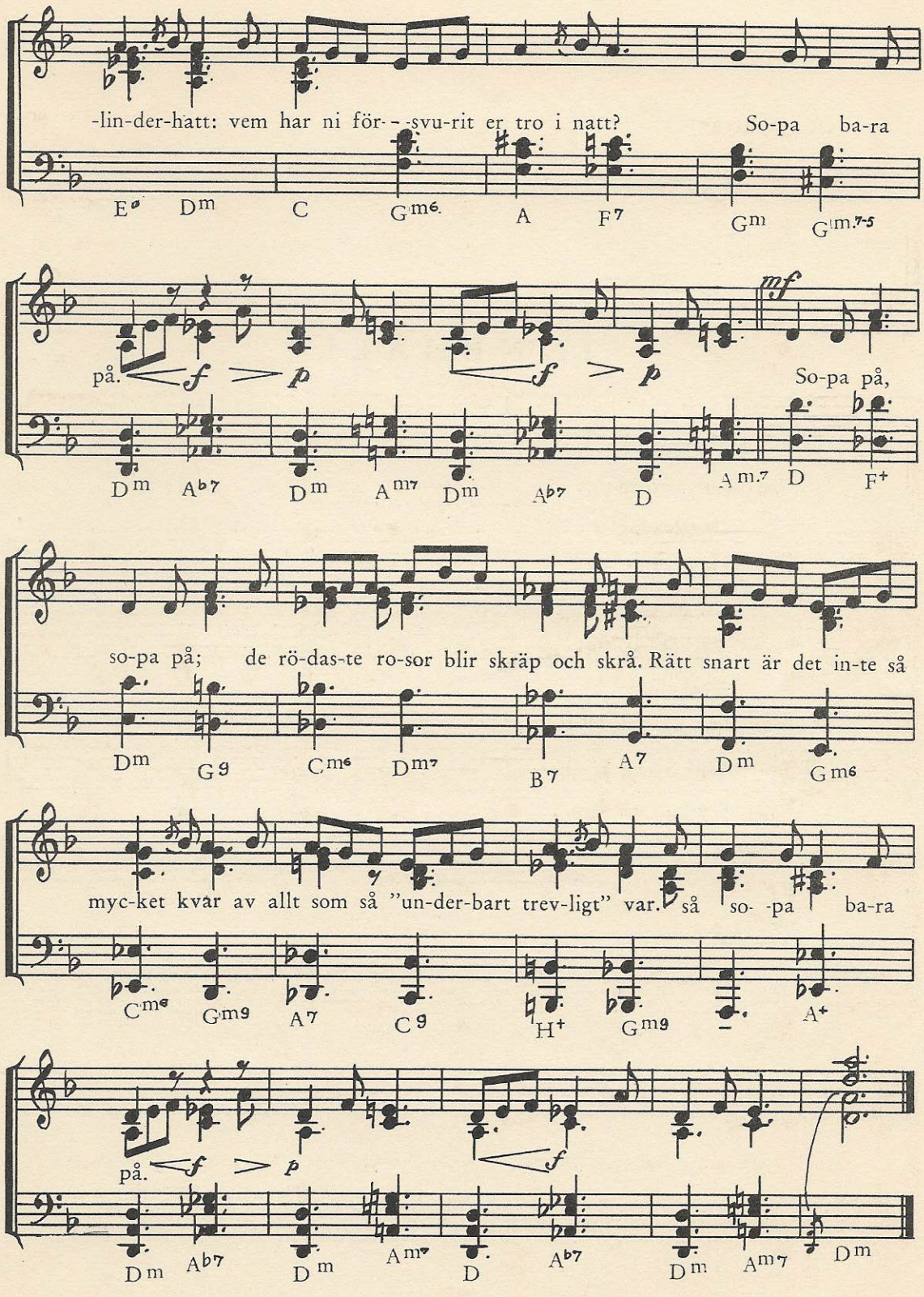
-lin-der-hatt: vem har ni för- - -svu-rit er tro i natt? So-pa ba-ra
E° Dm C Gm6 A F7 Gm Gm.7-5
på. f p f p mf So-pa på,
Dm Ab7 Dm Am7 Dm Ab7 D Am.7 D F+
so-pa på; de rö-das-te ro-sor blir skräp och skrå. Rätt snart är det in-te så
Dm G9 Cm6 Dm7 B7 A7 Dm Gm6
myc-ket kvär av allt som så "un-der-bart trev-ligt" var. så so- -pa ba-ra
Cm6 Gm9 A7 C9 H+ Gm9 A+
på. f p f
Dm Ab7 Dm Am7 D Ab7 Dm Am7 Dm

INNEHÅLL

Vårrimmeri 5

Luffarstepp 9

Desperados 13

Ding-dång 16

Ett gammalt Magdeburger 19

Vårköping 24

Kuckeliku 27

Träden därute (vaggvisa) 30

Mitt hjärta är ditt 32

Gatsoparns visa 36

Pris 4: 50